

[ZDJĘCIA I WYWIAD] Metafizyka roztopów. Relacja z wernisażu obrazów Krzysztofa Klimka

Czy brunatne błoto wyzierające spod roztopionego śniegu może być piękne? Wczoraj, w Muzeum Archidiecezji Warszawskiej, odbył się wernisaż wystawy „Garaże i inne pejzaże zimowe” krakowskiego artysty Krzysztofa Klimka. Zgromadzone w przestrzeni muzealnej prace to czułe medytacje nad widocznymi z polskich okien krajobrazami codzienności. Wystawę oglądać można do 5 marca.

Na wernisażu wystawy „Garaże i inne pejzaże zimowe” zaprezentowanych zostało 14 prac, które Krzysztof Klimek wykonał w latach 2006-2022 – większość z nich to obrazy olejne na płótnie, zaś jeden został wykonany temperą jajową na płótnie. Wszystkie dzieła – których bohaterami są spowite zimą polskie pola, parkingi, stocznie i blokowiska – namalowane zostały staroświecką metodą „z natury”, najczęściej z okna mieszkania.

Jak podkreśla sam autor „Wierzę, że oddawanie się żywiołowi malowania bezpośrednio z natury i tego «wyczekiwania» na obraz, na ten moment, aż on sam zechce objawić się malarzowi, doprowadzi w końcu do syntezy tego przemijalnego i nieprzemijalnego”. Perspektywa widza, obserwatora czule przyglądającego się zwyczajnym, pozornie błałym elementom otoczenia, stanowi klucz spajający w całość wszystkie przedstawione prace. Mieliśmy przyjemność przez chwilę porozmawiać z Krzysztofem Klimkiem w trakcie wernisażu.

Karol Grabias (Teologia Polityczna): Jaka droga doprowadziła Pana, ucznia Jerzego Nowosielskiego, który przez lata malował wyłącznie dzieła abstrakcyjne, do tworzenia obrazów z natury?

Krzysztof Klimek: To historia dość prosta, by nie powiedzieć banalna. Swego czasu bardzo często przechodziłem przez most Piłsudskiego na Wiśle w Krakowie i podczas każdej wędrowki fascynował mnie kolor widzianej z mostu wody oraz odbijający się na niej krajobraz.

Zastanawiałem się: czy jestem w stanie to namalować? Ten kolor jakby mnie kusił, wielokrotnie wyobrażałem sobie, że go maluję i zastanawiałem się, w jaki sposób go oddam: czy to będzie zieleń, umbra, biel? Choć miałem w głowie bogate wyobrażenie, to nie namalowałem tego obrazu nigdy. Wiedzony tymi myślami zacząłem jednak malować widoki widziane z okna pracowni, potem, jeden po drugim, pojawiały się kolejne obrazy. Mój warsztat jakby ożył na nowo.

Pejzaże przedstawione na obrazach kojarzą się nam raczej chłodno: to zabłocone, styczniowe parkingi, przydrożne pola w czasie roztopów. Czego Pan szuka w miejscach, które wydają się na pierwszy rzut oka brzydkie?

Nie wiem jak to wyrazić. Może szukam piękna? To chyba nawet nie jest złe słowo. Jestem zafascynowany podskórnym życiem, które toczy się wokół nas, które da się dostrzec nawet w tak banalnym zjawisku, jak błoto powstające w czasie roztopów. W pewnym momencie odkryłem, że tkwi w nim coś swoistego, charakter, którego nie dostrzegamy, bo kojarzymy je z brudem. A to zimowe błoto ma swoją barwę, tonację, nasycenie. Próbowałem to namalować jako coś rzeczywiście pięknego.

Na wystawie widać wyraźnie, że unika Pan konwencji turpizmu, zbliżeń na najmniej doskonałe elementy krajobrazu, wyolbrzymionych deformacji. Wyczuć się da wręcz czułość, kolory i kontury krajobrazu są zmiękczone przez oko życzliwego obserwatora.

No właśnie, chodzi mi o to oko obserwatora. Mój przekaz, sposób widzenia zimowych, polskich krajobrazów jest bowiem całkowicie afirmatywny. Liczę na to, że ktoś oglądając moje prace, będzie mógł zobaczyć w tych pejzażach to, co ja – wierzę w możliwość współodczuwania widza ze mną. Wydarzenie się takiego współodczuwania jest dla mnie zawsze wielką nagrodą.

Rozmawiał Karol Grabias

Krzysztof Klimek o projekcie „Namalować katolicyzm od nowa”:

Jak spotkałem Jezusa Miłosiernego. Krzysztof Klimek o pro...

O artyście:

ur. w 1962 w Krakowie

1982 – 1988 studia w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowni Jerzego Nowosielskiego

1988 – 1992 prowadzenie galerii QQ (wraz z Łukaszem Guzkiem i Cezarym Woźniakiem)

1993 – kurator wystawy „Współrzędne 19 57,6 E + 50 3,9 N”
(we współpracy z Jarosławem Suchanem)
1994 – 1995 stypendium fundacji Pro Helvetia, La Chaux-de-Fonds
2002 – członek Stowarzyszenia Artystycznego Otwarta Pracownia
2007 – organizator Pierwszego Międzynarodowego Pleneru w Łukęcinie
2019 – Laureat Stypendium Twórczego Miasta Krakowa
2020 – Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
2021 – doktorat na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie

Więcej na temat wystawy

Źródło zdjęć: Muzeum Archidiecezji Warszawskiej